

SIPAJHAR COLLEGE MAGAZINE

Session : 2002- 2003

Editor - Prantika Bhattacharya

ছি
পা
শা
র
শ
ম
হা
বি
দ্যা
ল
য়
আ
লো
চ
নী

'SIPAJHAR COLLEGE MAGAZINE' AN ANNUAL PUBLICATION OF THE STUDENTS' UNION, SIPAJHAR COLLEGE, PUBLISHED BY THE SIPAJHAR COLLEGE STUDENTS' UNION AND EDITED BY PRANTIKA BHATTACHARYA, VOL NO. XX, SESSION 2002-2003. SIPAJHAR COLLEGE, SIPAJHAR-DARRANG (ASSAM) PIN-784145

Editorial Board

Chairman- Sri Bidya Ram Nath (Principal-in-charge)
Prof-in-charge- Sri Debabrata Bordoloi
Jt. prof-in-charge Dr. Ram Ch.Deka

Members- Prof. K.C. Deka
Sri Nirmal Nath
Sri Dulal Ch. Deka.
Sri Jayanta Saikia.
Sri Bijumoni Deka

Editor- Sri Prantika Bhattacharya.

Cover Page - Samful Nath

Settings &
Design:-

Bikash Sarma
Suresh Kumar

Printing:-

A.B.P. Computer Press & Co.
Sipajhar Bus Station
Sipajhar- Darrang (Assam)
Sipajhar- 784145.

*Acknowledgement:
The Editor is profoundly indebted to those whose co-operation has activated much to bring this volume to light.*

This volume of Sipajhar College Magazine session (2002-2003)

is

DEDICATED

to

those Human Souls that have already left the terrestrial life for Heavenly abode making their valuable contributions to the different fields like Education, Science, Arts, Culture, Political affairs, Humanitarian activities and others for the ceaseless march of mankind towards Excellence and Nobleness that can perfectly reflect the real essence of what we know by the term 'Man'.

OROROR

All human things are subject to decay
And When fate summons monarch must obey
----Dryden

প্ৰয়াত ড° কৰ্মচাঁদ আলি

ছিপাঝাৰ এগৰাকী বিশিষ্ট শিক্ষাবিদ,
ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ সদস্য, গুৱাহাটী বিশ্ব বিদ্যালয়ৰ
আৰবী বিভাগৰ অধ্যাপক

তথা

প্ৰাক্তন মুৰব্বী ড° কৰ্মচাঁদ আলিৰ

যোৱা ইং ১৩-৩-২০০৪ তাৰিখে

আকস্মিকভাৱে পৰলোকপ্ৰাপ্তি ঘটে। প্ৰয়াত ড° আলিৰ

বিদেহী আত্মাই চিৰশান্তি লাভ কৰক।

এই ক্ষণত তাৰেই কামনা।

দৰং জিলাৰ ভূজাবাৰী গাঁওত ইং ১৯৭৯ চনত জন্ম গ্ৰহণ কৰা সবিতা দেৱীয়ে ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়ত
স্নাতক প্ৰথম বাৰ্ষিকত পঢ়ি থকা সময়ছোৱাতেই ইং ২০০৪ চনৰ মাৰ্চ মাহৰ ২৬ তাৰিখ শুক্ৰবাৰে কঠিন
ৰোগত পতিত হৈ অকাল মৃত্যুক আকোঁৱালি লোৱাত মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষক কৰ্মচাৰীয়ে
অশ্ৰু অঞ্জলি যাঁচি গভীৰ শোক প্ৰকাশ কৰে। সবিতাৰ বিদেহী আত্মাই চিৰ শান্তি লাভ কৰক, এয়ে আমাৰ
একান্ত কামনা—।

ওঁ শান্তি ! ওঁ শান্তি ! ওঁ ! শান্তি

সম্পাদনা সমিতি

পৰিবাৰ্ত্তিনি সংসাৰে মৃতঃ কো বা ন জায়তে

ভৰ্তৃহৰি

স জাতঃ যেন জাতেন যাতি বংশঃ সমুন্নতিম্!!

Prof. B.R. Nath, Principal-in charge with an administrative look.

A GLANCE
AT
THE LIFE AND ACHIEVEMENTS OF
SRI REVAN CHANDRA NATH

The First Regular Principal Of Sipajhar College.

Sri Revan Chandra Nath M.A., the first regular principal of Sipajhar College had to bid farewell to this institution on February 28, 2003 in compliance with the official rules of service. There is no iota of doubt that he was a man of active personality with a tremendous zeal for work and social service. Principal Nath was closely associated with this institution from its very inception. As a matter of fact, he was the instrumental spirit in generating the idea of establishing a college in this economically backward region of Darrang District. His persistent adherence to the effort for establishing such a centre of higher education mainly for the poverty ridden rural folk ultimately gave birth to this institution on Aug. 16, 1971. The unbearable travail in due course produced a pleasing and lovely child which was christened as 'Sipajhar College' by the local people.

Principal R.C.Nath was born on March 26, 1940 at Solpam village, remoter and interior place of South West region of Darrang. He started his school education at Solpam Primary School and, in course of time, proceeded to Sipajhar Boys' M.V. school. After passing this institution in first division he became a student of earstwhile Sipajhar H.E. School and passed the matriculation examination in 1960 with second division to his credit, obviously a good result in those days. He passed B.A. examination in 1964 from Mangaldai College after leading a colourful and eventful life there for four years. He also took his M.A. in 1968 while he was already an assistant teacher at Pakadali High School. He pursued B.T. and B.L. courses also at Jorhat but did not complete any one of the two. Coming back to Pakadali High School, he started blowing the horn of founding a college at Sipajhar, and devoted himself wholeheartedly to this mission. At the end he could hang high the banner of success in 1971. At first, he joined this institution as a part time lecturer in the department of Assamese. Afterwards, on May 22, 1982 he was fully entrusted with the responsibility of leading the college through the future path of ups and downs. In 1986 the college was brought under G.I.A. of Assam Government. His pivotal role as a principal can be perceived from the fact that in 1996 the college got affiliated to the U.G.C. under 2 (f) at his active initiative while many of the contemporary colleges

of Assam were far lagging behind in this respect. Now, Sipajhar College is entitled to all the scopes and facilities provided by the U.G.C. for the growth of higher education. The College already organised a National Seminar on 'The Problems of Higher Education in Rural areas of Assam' in which he was the chief co-ordinator.

Associated with different socio-cultural and academic organisations, principal R.C.Nath is a life-member of 'Asom Sahitya Sabha'. His association with different organisations of the locality is well remembered and appreciated by all concerned. At present, he is the working president of the reception committee for the forthcoming 68th Sipajhar session of Asom Sahitya Sabha. He has been found totally busy in the preparatory steps of this session.

Principal R.C.Nath is not only an academician, in the truest sense of the term, but also parallelly a good tiller of literary fields who has so far been able to produce a good harvest to enrich the store house of Assamese literature. His works like 'Rupahi Gabhoru' (novel), 'Sura-trishna' (collection of songs), 'Ei Sure' Ringiai' (collection of songs), and 'Saradi Sandhiyar Sur' (collection of poems) are well familiar with the people of the locality and others. As learnt from him, a good number of works on different lines are coming to light shortly. Last but not least, Principal R.C.Nath is also a good composer of music, a noted vocal artist, and an expert music director. Under his direction, a music cassette on 'Chiyageet' has already been brought to light; an art form which completely belongs to the culture of Darrang District alone. In a word, he is a man of work, a man of world and also a man of worth though not above the tiny human foibles.

Even after his retirement, he is associated with many educational institutions, and also offers valuable suggestions in different aspects of academic and social activities. His family life is very sound with his wife, a son and also a daughter. We all the members of Sipajhar College wish him all the best for the remaining period of his life.

Long live Honourable Revan Chandra Nath !

From the Table
of
The Prof-in-charge
Sipajhar College Magazine
Session 2002-2003.

The essence of education lies in drawing out
the very best that is in you.

---MAHATMA GANDHI

সম্পাদিকাৰ অনুভূতি

হে মোৰ শ্ৰদ্ধেয় পাঠক সকল,

ইং ২০০২-২০০৩ বৰ্ষৰ “ ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী” বিভাগৰ পৰা পোনালৈ আপোনালোকসৰলৈ যাচিলোঁ মোৰ হিয়াভৰা অভিনন্দন। সকলোটি সুখেৰে থাকক, এয়া মোৰ হৃদয়ৰ অনুভূতি।

মোৰ প্ৰিয় বন্ধু-বান্ধৱীসকল,

সংস্কৃত কবি ভক্তহৰিয়ে কৈছে- সাহিত্য সংগীত কলা বিহীনঃ সাক্ষাৎপশুঃ পুচ্ছ বিষণ্ণ হীনঃ তুংগ ন খাদন্নপি জীৱমানঃ তৎ ভাগধেয়ং পৰমং পশুনাং

অৰ্থাৎ যিসকল লোকে সাহিত্য সংগীত আৰু কলা কৃষ্টিৰ সোৱাদ নুবুজে তেওঁলোক নেজ আশিংগি বিহীন পশুসদৃশ। ঘাঁহ নোখোৱাকৈয়ে যে জীয়াই থাকিব পাৰিছে এইটোৱেই তেওঁলোকৰ পৰম সৌভাগ্য। গতিকে এটা কথা স্পষ্ট হৈ পৰে যে সভ্য মানুহ হ'বলৈ হ'লে সাহিত্যৰ মোল বুজিবই লাগিব, আৰু এই সাহিত্য জৰিয়তে মানৱ জাতিৰ বাহ্যিক, আবেগিক আৰু বৌদ্ধিক বৈশিষ্ট্য এটা প্ৰজন্মৰ পৰা আন এটা প্ৰজন্মলৈ কঢ়িয়াব নিয়াৰ বাবে সাহিত্যকে শ্ৰেষ্ঠ মাধ্যম হিচাপে ল'ব লাগিব। সাহিত্যত হৃদয় স্পন্দনৰ অনুৰণণ ঘটে আৰু বৌদ্ধিক বিকাশৰ টো উল্লেখিত হয়। সাহিত্য অবিহনে কোনো এটা সময়ৰ আচল ৰূপটো পৰৱৰ্তী কালত স্পষ্ট ভাৱে পাবলৈ টান। সেয়ে সাহিত্যই হ'ল মানৱ হৃদয়ৰ অনুভূতি আৰু মগজুৰ সু-চিন্তাৰ দুৰ্নিবাৰ বাহক।

সৃষ্টিশীল চিন্তাধাৰাক প্ৰকাশ কৰাৰ মূল মাধ্যম হ'ল সাহিত্য। সাহিত্যই দেশ আৰু জাতিৰ পুৰণি ছবিখন সুন্দৰ ভাবে প্ৰতিফলিত কৰে। আবহমান কালৰে পৰাই মানুহৰ জিজ্ঞাসু মনে বাস্তৱৰ অভিজ্ঞতাক কল্পনা উমৰে অভিনৱ ৰূপত গঢ় দিবলৈ প্ৰয়াস কৰি আহিছে। ছিপাঝাৰ অঞ্চলত সাহিত্য চৰ্চাৰ প্ৰয়াস তেনেই প্ৰাচীন। এই অঞ্চলৰ সূৰ্যখড়ি দেৱজ্জই দৰঙ্গ ৰাজবংশাৱলী নামৰ বুৰঞ্জী মূলক ছন্দ সাহিত্যৰ সৃষ্টি কৰি দৰঙী সমাজখন এটি সুন্দৰ ছবি আঁকি থৈ গৈছে।

সময়ৰ সোঁতত সাহিত্যয়ো আংগিকৰ দিশৰ পৰা ৰূপান্তৰৰ সোৱাদ লৈ আহিছে। বহুল দৃষ্টি সাহিত্যৰ উৎস হ'ল বিশ্বজগত, প্ৰকৃতি আৰু মানুহৰ মাজত থকা চিৰন্তন সম্পৰ্কটো। জীৱনৰ বহস্য আৰু ব্ৰহ্মাণ্ড অস্তিত্ব উৎঘাটন কৰাৰ কাৰণে দাৰ্শনিক সকলে যেনেকৈ নিত্য নতুন চিন্তাৰ জন্ম দিছে, ঠিক তেনেকৈ সাহিত্যিক সকলেও অনুভূতি, আবেগ, উপলব্ধি আৰু ভৱিষ্যত সপোনৰ ওপৰত ন-ন দৃষ্টিৰে আলোকপাত কৰি জীৱন-সমাজৰ অভিজ্ঞতা আৰু হৃদয়ৰ অনুভূতিক নতুন সাজেৰে সজাই তুলিবলৈ প্ৰয়াস কৰা দেখা গৈছে। অৱশ্যে সাহিত্য কেমেৰা নহয়, ই হ'ল কল্পনাৰ বহনেৰে বলোৱা মানৱ জীৱনৰ অনুভূতি অভিজ্ঞতাবোৰৰ সুন্দৰ ৰূপৰে কলমেৰে কিবা এসোপা লিখিলে সাহিত্য হ'ব নোৱাৰে। তেনে হোৱা হ'লে সাহিত্যৰ ভৱত বসুমতী তল গ'লহেঁতেনে বিখ্যাত ইংৰাজ কবি আৰু সমালোচক Matthew Arnold এ ক'ব বিচাৰে যে মহান সাহিত্য কৰ্মৰ বাবে এই

মহৎ বিয়য়- বস্ত্ৰৰ প্ৰয়োজন। অৱশ্যে ইয়াত মহৎ বিয়য়- বস্ত্ৰৰে এনেকুৱা এটি বিয়য়- বস্ত্ৰক সূচাইছে যিটোৱে সকলো কালৰ, সকলো মনকে আনন্দ দিব পাৰে। সেয়ে, মহৎ সাহিত্য সৃষ্টিৰ কাৰণে নিৰলস তালিমৰ প্ৰয়োজন। মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখনক আমি এনেকুৱা তালিমৰ এখন উপযুক্ত মঞ্চ বুলি গণ্য কৰিব পাৰোঁ। আশা কৰোঁ ‘ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী’ খনে এই উদ্দেশ্য সফল কৰাত বলিষ্ঠ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব। এই আলোচনীখন ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সাহিত্য ভাণ্ডাৰ তথা বৃহৎ অসমীয়া সাহিত্যৰ কোষৰ এটি চিৰ সেউজ অংগ হৈ থাকক, তাকে কামনা কৰোঁ।

যি কি নহওঁক, হাতত কলম লোৱা সকলোটি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱীলৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা থাকিল-যাতে তেওঁলোকৰ কলমৰ আগেয়ে নিগৰিব পাৰে সাহিত্যৰ চিৰ প্ৰবহমান ফলধাৰা। তলত মোৰ কাৰ্যকালত সম্পন্ন হোৱা কাম- কাজৰ এটি চমু খটিয়ান দাঙি ধৰা হ'ল।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ :

কাৰ্যভাৰ হাতত লোৱাৰ ঠিক পিছতেই ‘ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ’ আৰম্ভ হয়। এই উৎসৱৰ লগত সংগতি ৰাখি ইং ৬-১-০৩ তাৰিখে এখনি সাহিত্য প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। আমন্ত্ৰিত অতিথি সাহিত্য কৰ্মী শ্ৰীতৰুণ শৰ্মা দেৱে এই অনুষ্ঠান উদ্বোধন কৰে, আৰু লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক তিতাতেই গল্প, কবিতা আৰু পত্ৰ লিখিব দিয়া হয়। আনন্দৰ কথা, প্ৰতিযোগী সকলে সীমিত সময়ৰ ভিতৰতে সৃষ্টিশীল প্ৰতিভাৰ পৰিচয় দিব পাৰিছিল। এইটো সঁচাকৈয়ে ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সাহিত্য বিভাগৰ কাৰণে বেচ উৎসাহজনক বিয়য়।

ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী সম্পৰ্কত এষাৰঃ

মহাবিদ্যালয় পৰ্যায়ৰ আলোচনী এখন সম্পাদনা কৰি উলিওৱা তেনে সহজসাধ্য কাম নহয়। সীমিত অৰ্থ মঞ্জুৰিৰ উপৰিও উপযুক্ত লেখাপাতিৰ কাৰণেও আলোচনীখন প্ৰকাশ হৈ ওলোৱাত বিলম্ব ঘটে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে উপযুক্ত মানৰ লিখন সময়মতে আগবঢ়ালে আৰু টকা পইচাৰ উপৰিও অন্যান্য আনুৰাগিক দিশবোৰ বাধ্যগ্ৰস্ত নহ'লে আলোচনীখন সুন্দৰ ৰূপত উলিয়াই দিব পাৰি। এই খিনিতে মহাবিদ্যালয় কল্পপক্টলে এটি বিনম্ৰ অনুৰোধ যে ভৱিষ্যতৰ কাৰণে আলোচনীৰ ছপা খৰচৰ প্ৰতি মনৰাখি বৰগুণিৰ ধন অলপ বঢ়ায় যেন।

প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা :

ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী বিভাগে বছৰি অন্ততঃ দুখনকৈ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা উলিওৱাৰ পৰম্পৰা চলি আহিছে। অৱশ্যে কেতিয়াবা কেতিয়াবা পূজিৰ অভাৱত দুখনৰ ঠাইত এখনহে উলিৱাৰ লগা হয়। মোৰ কাৰ্যকালতো নৱাগত আদৰণি সভাৰ দিনাখন এখন মননশীল প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা উন্মোচন কৰা হয়। লিখন আৰু অংকনত শ্ৰীমান সক্ষুৰ নাথে যি সহায় আগবঢ়ালে তাৰ বাবে আমি তেওঁৰ ওচৰত চিৰ কৃতজ্ঞ। প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা খনি উন্মোচন কৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক মাননীয় শ্ৰীযুত তীৰ্থনাথ শৰ্মা দেৱে। তেওঁ লৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা যাচিলোঁ।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ :

আলোচনীখন সম্পাদন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত সততে সহায় সহযোগিতা আৰু উদ্বুদ্ধি আগবঢ়োৱা সম্পাদনা সমিতিৰ সমূহ সদস্যৰ লগতে শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুরু সকললৈ মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন আৰু কৃতজ্ঞতা থাকিল। তদ্বাৰ্থায়ক মাননীয় বৰদলৈ ছাৰে ভুল ক্ৰটিৰ বাবে অভিভাৱকৰ সুৰেৰে গালিও পাৰিছে, ধমকিও দিছে, লগতে প্ৰতিটো কামতেই অহৰহ চকু দি সহায়ো কৰিছে। আশা কৰোঁ ছাৰে মোক অজানিতে হোৱা ভুল ক্ৰটিৰ বাবে নিশ্চয় ক্ষমা কৰিব। ছাৰৰ ওচৰত মই চিৰদিনেই ঋণী হৈ ৰ'লোঁ। শ্ৰদ্ধেয় অধ্যক্ষ দেৱ আৰু সংশ্লিষ্ট ব্যক্তি সকলৰ সহযোগিতা, উদাৰতা

অবিহনে আলোচনীখন ছপায়ন্তৰ পৰা উলিয়াই আনিব পৰা নগ'লহেঁতেন। সেয়ে তেখেত সকললৈও যাচিলোঁ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা। যিসকলৰ লিখনিয়ে আলোচনীখনৰ ভিতৰ চ'ৰা শুৱনি ও সমৃদ্ধ কৰিছে তেওঁলোকলৈও মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। যিসকলৰ বচনৰাজি প্ৰকাশ কৰিব পৰা নগ'ল তেওঁলোকলৈও মোৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। যিসকলৰ হাতখন তেওঁলোকে তেজাল কৰি ৰাখিব। ছাত্ৰ একতা সভাৰ ওচৰত আমি দুঃখিত। আশাকৰোঁ সাহিত্য সেৱাৰ হাতখন তেওঁলোকে তেজাল কৰি ৰাখিব। ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয় ববীয়া সকল আৰু মোৰ কাম-কাজত সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বন্ধু-বান্ধৱী বৰ্গলৈ কৃতজ্ঞতা থাকিল। বেটুপাত, বেখাংকন কৰা শ্ৰদ্ধেয় ন ৰাগত ছাৰ শ্ৰী সুৰেশ কুমাৰ আৰু শ্ৰীমন্তু হাজৰিকা লৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা থাকিল। বেটুপাত, বেখাংকন কৰা শিল্পী, ফটোগ্ৰাফাৰ, তথা এ.বি.পি. কম্পিউটাৰ প্ৰেছলৈ মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

শেষত কওঁ, অভিজ্ঞতাৰ সান্নিধ্য নোপোৱাকৈ আলোচনী সম্পাদিকাৰ গুৰু দায়িত্ব বহন কৰিব গৈ ক'ত কি কেশা লগালোঁ তাক নাজানোঁ। হয়তো অগণণ। আৰু হয়তো বহুতৰে ওচৰত। এই ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে সহৃদয় পাঠক পাঠিকাসকলৰ ওচৰত বিনম্ৰভাৱে মাৰ্জনা বিচাৰিছোঁ।

পুনঃ ক্ষমা ভিক্ষাৰে—

আপোনা লোকৰ শুভেচ্ছা প্ৰাৰ্থী—

শ্ৰী প্ৰান্তিকা ভট্টাচাৰ্য।

সম্পাদিকা

“ছিপাৰাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী”

ইং ২০০২-২০০৩ বৰ্ষ।

ছিপাৰাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী চিৰ সেউজ হওক।

পু

চী

প

এ

প্ৰবন্ধ :

অসমীয়া ভাষাৰ পুনঃ প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰত মিছনেৰী সকলৰ বৰঙনিৰ এটি চমু খচিয়ান	প্ৰভা দেৱী	১
অসমীয়া জাতি গঠনত শংকৰদেৱৰ অবদান	কমী বৰুৱা	৪
যোগশিক্ষাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ গুৰুত্ব আৰু ইয়াৰ প্ৰাসংগিকতা	হিতেশ নাথ	৬
বহুমুখী ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী ড° ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়া	নৰনীতা দেৱী	৯
কেনেদৰে সাক্ষাৎকাৰৰ সন্মুখীন হ'ব লাগে	শুভতাজ বেগম	১১
খেল আৰু শিক্ষা	আব্দুল কাছিম	১৫
আধুনিক সমাজত কম্পিউটাৰৰ ব্যৱহাৰ	মন্তু কলিতা	১৮

গল্প

বন্দনা পাগলী	পপী চহৰীয়া	২১
উদঘাটন	মনীষা কলিতা	২৩
প্ৰতিজ্ঞা	মীনাক্ষী শৰ্মা	২৬
আউল	গীতুমা কলিতা	২৮
পৰিহাস	চামেনী দেৱী	৩০

উপন্যাসিকা :

বৰ কেৰাণী গোলোক মেধি	দেৱব্ৰত বৰদলৈ	৩২
----------------------	---------------	----

কবিতা :

অনুবৰণ	অধ্যাপক দ্বিজেন্দ্ৰ তালুকদাৰ	৫০
আচৰণ	মনালিছা বৰুৱা	৫০
এজাক বতাহৰ বৰ প্ৰয়োজন	ইমৰাণ হুছেইন	৫১
নিষ্ঠুৰ সময়	জ্যোতিষ কুমাৰ নাথ	৫১
গুৰু	মৰি মনি শৰ্মা	৫২
বিদ্যাৰ্থী	ৰফিকুল ইছলাম	৫৩
পাৰিবাণে তুমি মোক	মুনীন্দ্ৰ শৰ্মা	৫৩
মৃত্যু এক	কোকিলা শইকীয়া	৫৪
দুখৰ শব্দ	কানন চহৰীয়া	৫৪
২০ নং কোঠা	জুৰি চহৰীয়া	৫৫
সপোন আৰু বাস্তৱ	স্বপ্নালী দেৱী	৫৫
নৰাগতৰ গীত	বিমলজ্যোতি নাথ	৫৬

যাত্রা
মৰীচিকা
সমাপ্তি
দুটি কবিতা

ENGLISH SECTION.

Women Projected through
Assamese Proverbs
A sheaf of English Sayings
Dhritarastra
What the students ought to do
Socio-Economic condition of
Tea Garden Labourers of Assam
We and the next generation
Brick walls under the Roof of
corrugated Sheets
'A brief report on a good will donation'
Steps to wards the Growth

পৰন কুমাৰ নাথ
দীপেন বড়া
অৰ্চনা দেৱী
গিৰীশ নাথ

Bhigu kr. Deka
Suresh Kumar
Dr. Dibakar ch. Das

Madan Mohan Nath
Paresh Bhuyan

Jayanta Kr. Hazarika
B.R. Nath

অসমীয়া ভাষাৰ পুনঃ প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰত মিছনেৰী সকলৰ বৰঙণিৰ এটি চমু খচিয়ান

অধ্যাপিকা প্ৰভা দেৱী

সাঁজ্যবাদী বৃটিছ সকলে ভাৰতবৰ্ষ দখল কৰাৰ পিছত ১৮২৬ খ্ৰীষ্টাব্দত ইয়াতাবু
সন্ধিৰ চৰ্ত অনুযায়ী অসমতো শাসনভাৰ নিজৰ হাতত তুলি ললে। তেওঁলোকে অসমৰ শাসনভাৰ গ্ৰহণ
কৰাৰ প্ৰথম ন দহ বছৰত ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা কৰা কাৰ্যত ব্যস্ত থাকিবলগীয়া হোৱাত দেশৰ ভাষা, শিক্ষা আৰু
সাংস্কৃতিক দিশলৈ বৰকৈ চকু দিব পৰা নাছিল। সেই সময়ত অসমৰ শিক্ষিত আৰু অভিজাত শ্ৰেণীটো
ইংৰাজ বিৰোধী কাৰ্যত লিপ্ত আছিল। তদুপৰি আচহুৱা ইংৰাজ শাসন ব্যৱস্থাৰ বিৰোধেও সাধাৰণ প্ৰজা
অভিজ্ঞ নাছিল। সেয়েহে ইংৰাজ প্ৰশাসনে চুবুৰীয়া ৰাজ্য বংগদেশৰ পৰা বঙালী, কেৰাণী, আমোলা আদি
আয়তানি কৰি দেশৰ শাসন ব্যৱস্থা চলাবলৈ ধৰে। কেৰাণী, আমোলা সকলে তেওঁলোকৰ ভবিষ্যত সুদৃঢ়
কৰাৰ উদ্দেশ্যে ইংৰাজ প্ৰশাসনক অসমীয়া ভাষা কেৱল বঙলা ভাষাৰ এটা উপভাষা বুলি বুজাই দিছিল।
তেওঁলোকৰ কথাত পতিন গৈ ১৮৩৬ খ্ৰীষ্টাব্দত ইংৰাজ সকলে পঢ়াশালি, আইন, আদালত আদিত
অসমীয়া ভাষাৰ পৰিবৰ্তে বঙলা ভাষা প্ৰবৰ্তন কৰে। তেতিয়াৰ পৰাই অসমীয়া ভাষা আৰু সাহিত্যৰ
সৃষ্টি সম্পূৰ্ণ বাধা আহি পৰে আৰু লগতে সাংস্কৃতিক জীৱনতো ধুমুহাৰ সৃষ্টি হ'বলৈ ধৰে। ফল স্বৰূপে
অসমীয়া ভাষা-সাহিত্য বহু বছৰ পিছুৱাই গ'ল। ১৮৩৭ খ্ৰীষ্টাব্দত প্ৰবৰ্তিত হোৱা 'ভাষা আইন' মতে যদিও
ভাৰতৰ সকলো স্থানীয় চৰকাৰে পঢ়াশালি, আদালতত মাতৃভাষা প্ৰচলন কৰাৰ নিয়ম হ'ল অসমৰ ক্ষেত্ৰত
কিন্তু ই প্ৰযোজ্য নহ'ল।

এনে এটি সন্ধিক্ষণতে ১৮৩৬ খ্ৰীষ্টাব্দত আমেৰিকান বেপ্টিষ্ট মিছনে হাতত খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ
জোৰ লৈ অসমত প্ৰবেশ কৰিলেহি। এই খ্ৰীষ্টাব্দৰে ২৩ মাৰ্চত বেভাৰেণ্ড নাথান ব্ৰাউন দম্পতী আৰু ও, টি,
ক্ৰিষ্ট দম্পতী শদিয়ালৈ আহি খ্ৰীষ্ট ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ কামত হাত দিয়ে। তেওঁলোকে নানা দুৰ্যোগৰ মাজতো
১৮৪১ খ্ৰীষ্টাব্দত 'অসম মিছন' প্ৰতিষ্ঠাৰ সংকল্প গ্ৰহণ কৰে আৰু সেই উদ্দেশ্যে জয়পুৰৰ পৰা আহি
শিৱসাগৰত 'মিছন' প্ৰতিষ্ঠা কৰে। তদুপৰি উক্ত খ্ৰীষ্টাব্দৰে ২ অক্টোবৰত মাইলচ্ ব্ৰনছনে নগাঁৱত 'অসম
মিছন'ৰ নতুন আস্থান এটা স্থাপন কৰে। আকৌ ৱাৰ্কাৰ নামৰ মিছনেৰী এজনেও ১৮৪৩ খ্ৰীষ্টাব্দত গুৱাহাটীত
মিছনৰ আস্থান পাতে। বেপ্টিষ্টসকলে প্ৰধানকৈ এই তিনিটা মিছনেৰী আস্থানৰ পৰাই অসমীয়া ভাষা সাহিত্যৰ
চিন্তা-চৰ্চা কৰিছিল।

এইসকল মিছনেৰীয়ে অসমত খ্ৰীষ্টিধৰ্ম প্ৰচাৰ আৰম্ভ কৰিবলৈ লওঁতেই প্ৰধানকৈ ভাষা সমস্যা দেখা দিলে। তেওঁলোকে অসমৰ জনসাধাৰণৰ ভাষা যে বঙলা নহয়, অসমীয়াহে, এই কথা বুজিব পাৰিছিল। বঙলা ভাষাৰ সহায় নলৈ থলুৱা ভাষাতে ধৰ্ম সম্পৰ্কীয় পুথি প্ৰকাশ কৰিবলৈ ল'লে। সেই সময়ত পঢ়াশালি আইন আদালত আদিত আৰু শাসন ব্যৱস্থাত বঙলা ভাষাহে ব্যৱহাৰ হৈছিল। আনকি ব্ৰাউনবোৰো পুথি প্ৰকাশনা আছিল যে অসমীয়া ভাষা বঙলা ভাষাৰে এটা অপভ্ৰংশ ৰূপ মাথোন। পিছত এই ভাষাৰ নিজস্ব বৈশিষ্ট্যবোৰ দেখি তেওঁৰ ভুল ধাৰণা একেবাৰে সলনি হ'ল, আৰু এটা পৃথক ভাষা হিচাপে অসমীয়া ভাষাৰ গুণ বখানিবলৈ ধৰে। গতিকে মিছনেৰী সকলে বুজিব পাৰিলে যে বিদেশী আচহুৱা ভাষা এটা যোগেদি কেতিয়াও এটা জাতিক শিক্ষিত আৰু জ্ঞানী কৰিব নোৱাৰি, অথচ এই ক্ষুদ্ৰ কথাটি শাসকসকলে নুবুজি থলুৱা অসমীয়া ভাষাৰ পৰিবৰ্তে বঙলা ভাষাকহে আগস্থান দিলে।

অসমত মিছনেৰীৰ পদাৰ্পণ ঘটাৰ বছৰছৰ পূৰ্বেই অসমীয়া ভাষাত ১৮১০ খ্ৰীষ্টাব্দত নগাঁও আত্মাৰাম শৰ্মাৰ হতুৱাই শ্ৰীৰামপুৰ মিছনৰ ড° উইলিয়াম কেৰীয়ে বাইবেলৰ অনুবাদ (নিউ টেষ্টামেণ্ট) কাম সম্পূৰ্ণ কৰায়। ১৮১৩ খ্ৰীষ্টাব্দত শ্ৰীৰামপুৰ মিছন প্ৰেছৰ পৰা ইয়াক প্ৰকাশ কৰা হয়। বাইবেল অনুবাদৰ পিছত ১৮৩৬ খ্ৰীষ্টাব্দত শ্ৰীৰামপুৰ মিছনে প্ৰকাশ কৰা আৰু জেমছ ৰেই উজনি অসমত বিতৰণ কৰা 'বুৰী আৰু ডেকা' নামৰ খ্ৰীষ্টিয় পুথিৰ বাহিৰে থলুৱা ভাষাত কোনো পুথি ছপা হোৱা নাছিল। পিছত অসমত থকা মিছনেৰী সকলেও ১৮৪০ খ্ৰীষ্টাব্দত শিৱসাগৰ মিছন প্ৰেছৰ পৰা দুই এখন খ্ৰীষ্টিধৰ্ম বিষয়ক পুথি প্ৰকাশ কৰিবলৈ লয়। ইয়াৰ আগতে ১৮৩৯ খ্ৰীষ্টাব্দত গুৱাহাটী ছেমিনেৰীৰ হেডমাষ্টাৰ ৰবিন্সন চাহাবে "A Grammar Of The Assemese Language" (অসমীয়া ভাষাৰ ব্যাকৰণ) লিখি উলিয়াম চাহাবে "A few remarks on the Assemese Language" (অসমীয়া ভাষাৰ ব্যাকৰণ লিখিলেও কিন্তু ৰবিন্সন চাহাবে অসমীয়া ভাষাৰ পুনঃ প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰত হেৰু স্বৰূপে থিয় দিছিল। ১৮৪৮ খ্ৰীষ্টাব্দত ড° নাথান ব্ৰাউনৰ ইংৰাজী ভাষাত ৰচিত ব্যাকৰণ "Grammatical Notes On The Assemese Language" প্ৰকাশ পায়। অসমৰ সুযোগ্য সন্তান আনন্দৰাম টেকিয়াল ফুকনৰ 'A Native' ছদ্ম নামত লিখা "A few remarks on the Assemese Language and on vernacular Education in Assam." গ্ৰন্থত ১৮৫৫ খ্ৰীষ্টাব্দলৈকে মিছনেৰীসকল শিৱসাগৰ মিছন প্ৰেছৰ পৰা প্ৰকাশ কৰা প্ৰায় পঞ্চাশখন মান পুথিৰ উল্লেখ পোৱা যায়।

ব্ৰাউন, ব্ৰনছন আদি মিছনেৰী সকলে ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ উদ্দেশ্যে অসমলৈ আহিছিল যদিও তেওঁলোকে অসমত দেখা দিয়া ভাষা সমস্যাৰ প্ৰতি লক্ষ্য তথা গুৰুত্ব দিছিল। আনকি ইংৰাজ শাসন অধিকাৰত প্ৰবৰ্তিত বঙলা ভাষাৰ কৰাল গ্ৰাসৰ পৰা অসমীয়া ভাষাৰ উদ্ধাৰ আৰু ইয়াৰ বিকাশ সাধনৰ ও দায়িত্বও মূৰ পাতি লৈছিল। সেইবাবে তেওঁলোকে বিভিন্ন ঠাইত বিদ্যালয় পাতি তাত অসমীয়া মাধ্যমে শিক্ষা দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল। তদুপৰি স্ত্ৰী-শিক্ষাৰ প্ৰতি তেওঁলোকে অধিক গুৰুত্ব দি নাৰীজাতিক শিক্ষা দিয়াৰ ব্যৱস্থাও হাতত লৈছিল। মিছনেৰী সকলৰ এই কাৰ্যত পূৰ্ণ সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল স্বামী আনন্দৰাম টেকিয়াল ফুকনে।

১৮৫৩ খ্ৰীষ্টাব্দত মফট মিলচ চাহাব ইংৰাজ শাসনৰ বুজ ল'বলৈ অসমলৈ আহোতে আনন্দৰাম টেকিয়াল ফুকনে অসমীয়া ভাষাৰ স্বতন্ত্ৰতা সম্পৰ্কে লিখা এখন স্মাৰক পত্ৰ মিলচ চাহাবক প্ৰদান কৰে। এই স্মাৰক পত্ৰখন ইমানেই তথ্য সম্বলিত আছিল যে মিলচে তেওঁৰ বিপোর্টৰ পৰিশিষ্ট হিচাপে ইয়াক লম্বিবিষ্ট কৰিছিল। আকৌ গুৱাহাটী মিছনেৰী আস্থানৰ মিছনেৰী ব্ৰাডাৰ ডেনফোৰ্থে উদাত্ত কণ্ঠে অসমীয়া ভাষা, আইন, আদালত আৰু পঢ়াশালিত প্ৰবৰ্তন কৰি অসমীয়া ভাষাক স্ব-মৰ্যাদিত অধিষ্ঠিত কৰাৰ আহ্বান জনাই ১৮৫৩ খ্ৰীষ্টাব্দৰ ১৯ জুলাইত আন এখন স্মাৰক পত্ৰ মিলচৰ হাতত অৰ্পণ কৰে। এই স্মাৰক পত্ৰবিলাক পঢ়ি মিলচে অসমীয়া ভাষাক এটা স্বতন্ত্ৰ ভাষা বুলি স্বীকৃতি দি বৃটিছ প্ৰশাসনক অসমীয়া ভাষাক স্ব-স্থান ঘূৰাই দিবলৈ পৰামৰ্শ আগবঢ়ায়।

অসমীয়া ভাষাৰ পুনঃ প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰত ১৮৫৫ খ্ৰীষ্টাব্দত প্ৰকাশিত হোৱা আনন্দৰাম টেকিয়াল ফুকনৰ "A few Remarks" গ্ৰন্থৰ অৱদান অতি গুৰুত্ব পূৰ্ণ।

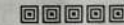
মাইল্চ ব্ৰনছনৰ "A Dictionary In Assamese And English" নামৰ অভিধানখনেও অসমীয়া যে এটা স্বতন্ত্ৰ ভাষা তাক প্ৰতিপন্ন কৰাত যথেষ্ট সহায়ক হৈছিল। কিন্তু এচাম বঙলা ভাষীয়ে ব্ৰনছনৰ এই অভিধানখনৰ ৬৮৮ টা শব্দৰ ৫৯১টা শব্দই বঙলা ভাষাৰ শব্দ বুলি দেখুৱাৰ চেষ্টা কৰে। কিন্তু বঙালী পণ্ডিত আই, চি, এচ, বিষয়া ৰমেশ চন্দ্ৰ দত্তক চৰকাৰে এই অভিধানখন পৰীক্ষা কৰিবলৈ দিয়াত তেওঁ পৰীক্ষা কৰি এই বুলি ৰায় দিয়ে যে- "অসমীয়া এটা স্বতন্ত্ৰ ভাষা। ইয়াক বঙালীভাষী লোকে বুজি নাপায়।"

এইদৰে বহুতো দেশী, বিদেশী আৰু মিছনেৰীৰ অক্লান্ত চেষ্টা আৰু শ্ৰমৰ ফলত সৰ্বশেষত ইংৰাজ চৰকাৰে কলিকাতাৰ পৰা অসমত প্ৰয়োগ কৰা ভাষা নীতিৰ পৰিবৰ্তন ঘটাই ১৮৭৩ খ্ৰীষ্টাব্দৰ ২৫ জুলাইত পঢ়াশালি আৰু আদালতত অসমীয়া ভাষাক স্ব-স্থান ঘূৰাই দিবলৈ নিৰ্দেশ জাৰি কৰে।

সেয়েহে মিছনেৰীসকল অসমীয়া ভাষাৰ পুনঃপ্ৰচলনৰ ক্ষেত্ৰত আগবঢ়োৱা বৰঙণিৰ বাবে চিৰকাল অসম বাসীৰ মাজত স্মৰণীয় হৈ ৰ'ব।

প্ৰসঙ্গ পুথিঃ

- ১) শৰ্মা, বাণীকান্ত - অসমীয়া ভাষা সাহিত্যলৈ মিছনেৰীসকলৰ অৱদান,
- ২) বৰপূজাৰী, হেৰেৰ কান্ত - আমেৰিকান মিছনেৰীসকল আৰু ঊনবিংশ শতিকাৰ অসম,
- ৩) শৰ্মা, সত্যেন্দ্ৰ নাথ - অসমীয়া সাহিত্যৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত।

"যি মানুহে কেতিয়াও নিজৰ মত নসলায় তেওঁৰ মনটো মৰসূতিত পৰিণত হয়।

তাত কেৱল নানাধৰণৰ বিঘাত সৰ্বস্বপৰ জন্ম হয়।

—উইলিয়াম ব্ৰে'ক।

অসমীয়া জাতি গঠনত শংকৰদেৱৰ অৱদান

কৰ্মী কৰ্ম
স্নাতক বিত্তীয়

অসমীয়া জাতি গঠনত মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰ যি কৃতিত্ব, মহাপ্ৰাণতা আৰু বিপ্লৱীয় অৱদান সেয়া সদা স্মৰণীয়। এটা জাতিৰ প্ৰতিচ্ছবি সাহিত্যৰ মাজেদি প্ৰতিফলিত হয়। মানুহৰ আশা-আকাঙ্ক্ষা, ভাৱ-চিন্তা, আবেগ-অনুভূতি, ব্যাথা-বেদনা, সুখ-শান্তি, সৌন্দৰ্যৰ আৰাধনাত এখন সমাজৰ প্ৰতিচ্ছবি ওপৰি থাকে। অনাদি কালৰে পৰা পৃথিৱীলৈ চামে চামে মানুহ আহি আছে-গৈ আছে। ইয়াৰ আদিও নাই, অন্তও নাই। মানৱ সভ্যতাৰ ক্ৰমবিকাশৰ ক্ষেত্ৰত কিছুমান মহান সন্তক ভগৱানে জন্ম দিছে মানৱ জাতিৰ উপকাৰ সাধন কৰিবলৈ। ধৰাৰ বুকুত জনম লভি যিসকল মহান চিন্তাবিদে তেওঁলোকৰ নিজ নিজ অৱদানেৰে মানৱ জাতিৰ ভৱিষ্যতৰ পথ উজ্বল কৰি থৈ গৈছে সেই সকলৰ ভিতৰত এজনা আছিল মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ অসমৰ ধৰ্ম-সমাজ, সাহিত্য-সাংস্কৃতিক জগতত আলোড়নৰ সৃষ্টি কৰি অসমীয়া জাতীয় জীৱনক সুদৃঢ় প্ৰতিষ্ঠা দিয়া মহাপুৰুষজনা এগৰাকী অসাধাৰণ প্ৰতিভাশালী যুগনায়ক। মহাপুৰুষ জনাই তেখেতৰ ধৰ্মৰ জৰিয়তে বহু দেৱ-দেৱতাৰ ঠাইত এক ঈশ্বৰৰ সন্ধান দি জাতি-ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে সকলোৰে নাম-কীৰ্ত্তনৰ দ্বাৰা আৰাধন কৰাৰ সৰল পথৰ নিৰ্দেশনা দি অসমৰ ধৰ্মীয় জগতত আধ্যাত্মিক বিপ্লৱৰ সূচনা কৰিছিল। তেখেতে মানৱ সমাজত সাম্য-মৈত্ৰী আৰু জাতীয় ঐক্যৰ বাণী প্ৰচাৰৰ উদ্দেশ্যে নতুন নতুন আংগিক আৰু শৈলীৰে প্ৰাৰম্ভ কৰিছিল। অকল ধৰ্ম প্ৰচাৰক আৰু শক্তিশালী জাতীয় সাহিত্যিক হিচাপেই নহয় একুৰি ছয়খন গ্ৰন্থ ৰচনা কৰিছিল। অকল ধৰ্ম প্ৰচাৰক আৰু শক্তিশালী জাতীয় সাহিত্যিক হিচাপেই নহয় সমাজ সংস্কাৰক, গীতিকাৰ, সুৰকাৰ, নৃত্যবিশাৰদ, অভিনেতা, চিত্ৰকৰ, ভাওনা অনুষ্ঠানৰ প্ৰবৰ্তক ইত্যাদি হিচাপেও মহাপুৰুষ জনাই অসমৰ সাংস্কৃতিক ইতিহাসত যুগমীয়া কীৰ্তি ৰাখি থৈ গৈছে।

তেওঁৰ আদৰ্শৰ ভিত্তিতেই অসমীয়া সমাজে পালে আধ্যাত্মিক, নৈতিক, সামাজিক আৰু মানৱীয় মূল্যবোধ। মহাপুৰুষজনাই অসমীয়া জাতীয় জীৱনৰ সৰ্বাত্মক পৰিৱৰ্তন সাধন কৰি অকলে সৃষ্টি কৰিলে এক নৱজাগৰণ। তেৰাৰ প্ৰচাৰিত ধৰ্মৰ ভক্তিবসৰ নিৰ্মল প্ৰবাহেৰে জাতি-উপজাতিৰ মাজত থকা সকলো ধৰণৰ বৈষম্যক নিচিহ্ন কৰিলে। উত্তৰ পূব ভাৰতৰ বৃহৎ অসমখনিত নানা সামাজিক বৈষম্য আৰু ভিন্নতা থকা সত্ত্বেও শংকৰদেৱে সেই পটভূমিত জাতি গঠনৰ প্ৰক্ৰিয়া আৰম্ভ কৰি অসমীয়া জাতিক সৃষ্টি কৰি তুলিছিল। জাতি, ভাষা, কলা-কৃষ্টিক নিজস্ব মৌলিক ভাৱ-চিন্তা, কল্পনাৰে সমৃদ্ধ কৰি এটা বৃহৎ জনসাধাৰণক পূৰ্ণতাৰ পৰ্য্যন্ত আগবঢ়াই লৈ যোৱাৰ ক্ষেত্ৰত মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱেই জলন্ত নিদৰ্শন

অসমীয়া জাতি গঠনৰ ক্ষেত্ৰত মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ অন্য এক মহত্তম পদক্ষেপ আছিল তেওঁৰ অপূৰ্ব সৃষ্টি 'ভাওনা'। মহাপুৰুষজনাই অসীম সৃজনীশীল শক্তিয়ে তাহানিৰ সেইদিনতে স্ৰষ্টব্য সমাজ ব্যৱস্থাত সৃষ্টি কৰি থৈ যোৱা ভাওনা বৰ্তমানৰ সমাজ ব্যৱস্থাতো নিত্য-নতুন ৰূপত নিজকে প্ৰতিষ্ঠাপন কৰিবলৈ সক্ষম। ভাওনাই মানুহক সততে একেলগ কৰিব পাৰিছিল আৰু জাতি গঠনৰ ক্ষেত্ৰত অসম্পূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিছিল। তেওঁৰে অপূৰ্ব সৃষ্টি খোল, তাল, মৃদঙ্গ, নাগাৰা আদি অসমীয়া সংস্কৃতিৰ বিভিন্ন বাদ্যযন্ত্ৰ হ'ল অসমীয়া সংস্কৃতিৰ বিশেষত্ব। অকল্পনীয় কাব্য প্ৰতিভাৰে সমৃদ্ধ আধ্যাত্মিক ভাৱযুক্ত বিভিন্ন তাল-মান, ৰাগ-বাগিনী সংযোজিত তেখেতৰ বৰগীত সমূহে অসমীয়া সংস্কৃতি তথা সমাজলৈ এক অনন্য অৱদান।

ৰাজনৈতিক নিপীড়ন আৰু অৰ্থনৈতিক শোষণৰ প্ৰতি মহাপুৰুষজনা আছিল সম্পূৰ্ণ সজাগ। ৰাজনৈতিক ক্ষেত্ৰত তেওঁ প্ৰত্যক্ষভাৱে জড়িত নাথাকিলেও তেওঁ উপলব্ধি কৰিছিল যে জনসাধাৰণৰ আৰ্থিক দুখ মোচন নহলে সমাজৰ কেতিয়াও উন্নতি নহয়। সেয়েহে জনসাধাৰণক আৰ্থিক ভাৱে সচ্ছল আৰু সামাজিক ভাৱে উন্নত কৰি তুলিবলৈ ভালেমান কাৰ্যকৰী পন্থা হাতত লৈছিল। মহাপুৰুষজনাই স্থাপন কৰা 'অসমৰ সামাজিক জীৱনৰ আপুৰুগীয়া সম্পদ 'সত্ৰ' আৰু 'নামঘৰ' এনে কাৰ্যকৰী পন্থাৰে দুটি অবিচ্ছেদ্যৰূপী আৰ্হি। নিৰক্ষৰ সমাজক ধৰ্ম জ্ঞানৰ বাতৰি দিয়াত নামঘৰৰ বৰঙণি একক আৰু অহিতীয়। বিচাৰালয়ৰ প্ৰকৃত ঘৰ আছিল নামঘৰ আৰু এতিয়াৰ গণতন্ত্ৰৰ বীজ অসমীয়া সমাজত নামঘৰৰ দ্বাৰাই সিঁচা হৈছিল। অসমীয়া সমাজক সামাজিক ভাৱে একেলগ কৰাৰ দুটি মহামন্ত্ৰ স্বৰূপ এই সত্ৰ আৰু নামঘৰৰ অকল অসমীয়া জাতীয় জীৱনৰ ক্ষেত্ৰতে নহয়, সৰ্বভাৰতীয় ঐক্য আৰু সংহতিৰ ক্ষেত্ৰতো বৰঙণি আৰুছে।

বৰ্ষ বৈষম্যৰে জৰ্জৰিত সেই সময়ৰ অসমীয়া সমাজক নুসংহত ৰূপত সজাই তুলিবলৈ মহাপুৰুষ শংকৰদেৱে অসমৰ জাতি-উপজাতি, উন্নত-অনুন্নত সকলোৰে প্ৰাণত এনে এক অতিনৰ আশাৰ সঞ্কাৰ কৰিলে যে তেওঁৰ ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ মাত্ৰ কিছুদিনৰ ভিতৰতে নগাৰ নৰোত্তম, গাৰোৰ গোবিন্দ, ভোটৰ জয়হৰি, মুছলমানৰ ছন্দসাই আদিয়ে একশৰণ ধৰ্মত যোগ দি নামৰ ধ্বনিৰে সমগ্ৰ অসম ৰজনজনাই তুলিলে। অসমৰ জাতীয় প্ৰাণৰ উন্মেষ আৰু বিভিন্ন জাতি-উপজাতিৰ মাজত সমন্বয়ৰ ভাব প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰত মহাপুৰুষজনাৰ এই প্ৰচেষ্টাই হ'ল ঐতিহাসিক ভাৱে প্ৰথম প্ৰচেষ্টা। লগতে সৰ্বভাৰতীয় আদৰ্শৰে এই দেশত পৰষ্পৰে পৰষ্পৰক আকৌৱালি লৈ ঐক্য আৰু সংহতিৰে বসবাস কৰাৰ বাবে উপযুক্ত পৰিবেশ গঢ়ি তোলাৰ ক্ষেত্ৰতো সৰ্বপ্ৰথম সাংস্কৃতিক অভিযান। মহাপুৰুষজনাই সেই সময়ৰ সমাজে অৱজ্ঞাৰ চকুৰে চোৱা গাৰো, ভোট, মিকিৰ, খাছী, কছাৰী আদি বিভিন্ন সম্প্ৰদায়ৰ লোকক বৰ্ষ-ধৰ্ম-সম্প্ৰদায় নিৰ্বিশেষে আকৌৱালি লৈ "বেষণ্ত নাই জাতি-অজাতি বিচাৰ" বুলি সমমৰ্যাদা দান কৰিছিল।

মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে বহুমুখী সমাজ সংস্কাৰৰ জৰিয়তে এক ধৰ্ম ব্যৱস্থা, এক সমাজ ব্যৱস্থাৰে এখন সমৃদ্ধিশালী অসম গঢ়াৰ প্ৰয়াস কৰিছিল। আজিও যদি অসমবাসী মহাপুৰুষজনাৰ সেই আদৰ্শ আৰু প্ৰেৰণাৰে উদ্বুদ্ধ হয় তেনেহলে অসম ৰাজ্য এখন মহান ৰাজ্যত পৰিণত হ'ব, অসমৰ সমাজ ব্যৱস্থা বলীয়ান হ'ব, অসমীয়া জাতি এক মহীয়ান জাতিলৈ ৰূপান্তৰিত হ'ব। □□□

অনুৰণ

অধ্যাপক ছিজেস্ট তালুকদাৰ

ফাগুনৰ ধূসৰিত আকাশ বতাহ
মোৰ হৃদয়ত কিম্ব
হতাশাগ্ৰস্ত গৰখীয়াৰ হা- ষ্মুনিয়াহ
আশাৰ দুৰি ডৰাত খোজ কাঢ়ি ফুৰিছোঁ
নিসংগতৰ সতৈ
স্নেহময়ী নিয়ৰৰ জীপাল পৰশত
হৃদয়ত শুনিবলৈ পাওঁ নৱজীৱনৰ অনুৰণণ।

যোৱাবেলি মই ফাকুৱা খেদিছিলোঁ আলৈঙে
আলৈঙে
ল'ৰালিৰ বঙবোৰ মোৰ চকুত নাছিল
এইবেলিও ফাকু গুৰিবোৰ মটীয়া যেন হ'ল
হয়তো চাবনিত মোৰ বাৰ্ধক্যৰ অঙ্কুৰণ
সুখ এতিয়া এক ছিৰি চলক।

উচপ খাই উঠিলোঁ
দুৱাৰত এক টোকৰ শুনি
হাত এখন আহি আছে মৃদু গতিৰে
তলুৱাত দুপাহি বগা ফুল
মোক ক'লে- 'মই মানৱতাৰ নিৰ্মালি'
শিৰত লই অনুভৱ কৰিলোঁ
হৃদয়ত আজি মোৰ ন উপলব্ধি।

আচৰণ

মনালিঙ্গ
স্নাতক ২য়

টোদিশে হিংসাৰ দাবানল
জননীসত্ৰা এতিয়া চক্ৰ বেছত
চলাহী কথাৰ মৌ- বস খাই
উদৰত ভুগিছোঁ গৰলৰ ক্ৰিয়া
গাত জ্বলা পোৰাৰ ভাৱ।

প্ৰতিষ্ঠাৰ ভুলমন্ত্ৰই
মোক, তোমাক আৰু তেওঁক
আগুৱাই লৈ গ'ল পিশাচৰ ৰাজ্যলৈ
মগজুত আমাৰ মাথো বাসনাৰ যুদ্ধ
বিবেক এতিয়া ৰোগাক্ৰান্ত।
জননীক বন্ধকত দিলোঁ,
বুকুত পদাঘাত কৰি বীৰ হবলৈ
প্ৰয়াস কৰিলোঁ;
অভিশাপ আমাৰ বাবে তেনেই নিষ্ফল
আমি যেন এতিয়া
চাওডাঙৰ চোকা শেল।
জননী এতিয়া মোৰ বাবে
এটি পৰিত্যক্ত চোকোৰা মাথোন।

এজাক বতাহৰ বৰ প্ৰয়োজন

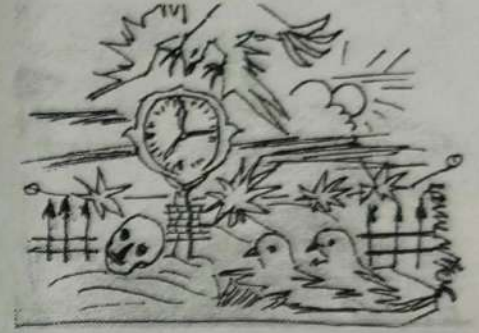
ইমবাণ হুছেইন

উঃমাঃ ২য় বৰ্ষ

এজাক বতাহৰ বৰ প্ৰয়োজন
যেন ঘৰবোৰ ভাঙিব পাৰে
মনত জগাব পাৰে সংশয়ৰ ভাব।

এজাক বতাহৰ বৰ প্ৰয়োজন
ধুনীয়া সাজটিৰ তলত দেখোন
যা লগা মন
মিঠা মাতটিৰ আঁৰত
অভিশাপৰ স্বৰ
ফুলৰ বুকুত শুই আছে
বিধ্বংসী লোক
দলিচাৰ তলত দেখোন কাইট আৰু
কাইট।

এজাক ধুমুহাৰ বৰ প্ৰয়োজন
যিয়ে সিঁচি দিব পাৰে
সুগন্ধি ফুলৰ বীজ
ধ্বনিত কৰিব পাৰে
সঞ্জীৱনী সুৰ
বোৰাৰ পাৰে অমৃতৰ ধাৰা
এজাক বতাহৰ বৰ প্ৰয়োজন

নিষ্ঠুৰ সময়

জ্যোতিব কুমাৰ নাথ
স্নাতক ৩য় বৰ্ষ

উৰুকাৰ আনন্দত বিহৰ ছিটিকনি
বুকুখন ফটা চিৰালৰ দৰে;
আশাবোৰ এতিয়া ফুট ছাই
একেলগে ন-ভাত খোৱা কোনেদিনেই নহ'ব
কপালৰ ফোঁটটি এতিয়া ৰোগাক্ৰান্ত
হৃদয়ৰ স্পন্দন স্তিমিত
খোজত নকঁপে পৃথিৱীৰ বুকু।

চিঠিৰ পাতখিলাত এতিয়া ভেঁকুৰে ধৰিব
কলমৰ নহয় চিয়াহীৰ ক্ষুধা।
মুদা চকুত নাভীহে মিঠা মিঠা সপোন
সীমান্তৰ মাটিবোৰ ধামুচি ধৰি
স্বামীয়ে পাহৰিলে উশাহ ল'বলৈ
দেহত এতিয়া চাগে দুৰবি বনৰ শিপা।
(বীৰ ছহিদ জিন্ত গগৈৰ স্মৃতিত)

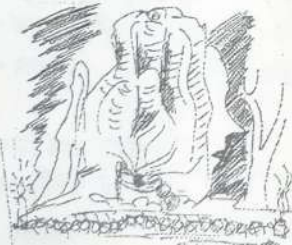
মৃত্যু এক.....

কোকিলা শইকীয়া
স্নাতক ১ম বর্ষ

মৃত্যুও এটি সাঁথৰ.....
এটি প্ৰহেলিকা..
চিনাকি অচিনাকি
এটি সংবাদ
এটি হুমুনিয়াহ
এটি ক্ষণ

মৃত্যু এক সামিধ্য
নিশ্চিত-
নির্মম

অপৰাজেয়
মৃত্যু এক সমাপ্তি
আশাৰ
বাসনাৰ
কামনাৰ
আকাঙ্ক্ষাৰ
মৃত্যু এক আৰম্ভণি
সুধি চোৱাৰ
জুখি চোৱাৰ
গঢ় দিয়াৰ
জীৱিত সকলৰ বাবে

দুখৰ শব্দ

কানন চন্দ্ৰ
প্ৰাজে

দিনবোৰ
ক্ৰমশঃ জহি খহি যোৱা বেৰ
মনবোৰ
বেৰ নথকা ভগা জুপুৰি।
সময় নদীৰ ঘাটত ক্ষুণ্ণ জিৰণি ল'ই
পুনৰ ডিঙা মেলা
আমিবোৰ একোটি গতিশীল বণিক।

শব্দৰ জোলোঙা ফাটিলেও
চেপত ৰ'ই যোৱা এটি দুখৰ শব্দ- 'বিদায়'
ৰিঙিয়াই, ৰিঙিয়াই
নে কাণে কাণে
নে ধমনীৰ ভিতৰে ভিতৰে
কলিজা তিয়াই
কি যে ক'ই যায় ই—
আত্মীয়তা হেনো নিষ্ঠুৰ
হেনো অতীতক জোকায়।
ঘাটৰ পানীঘূৰলিয়ে তাকে সোঁৱৰায়।

সুসৌন্দৰ্যৰ পৰা সুযান্ত্ৰলৈকে নিজৰ আন্তৰ্গত বস্তু
উন্নতিৰ বাবে অনেক বাধাবিধিনিৰ মাৰ্জিত কৰি
পৰিশ্ৰম আৰু প্ৰচেষ্টা যোগেই জীৱন সংগ্ৰাম।

২০ নং কোঠা

জুৰি চহৰীয়া
প্ৰান্তন ছাত্ৰী

আহিলে আমাৰ বিদায়ৰ ক্ষণ
অলক্ষ্যৰ ডেওনা পাব হৈ আমি সোমাম
এখন নতুন বাজ্যত.....উচ্চ শিক্ষা
কি যে ভাল লগা শব্দ।

২০ নং কোঠাটো
অতীত হৈ ৰ'ব আমাৰ বাবে
নিশাৰ নিৰ্জগতাত কোঠাটোই চাগে'
সমুগত মেলি লৈছে আমাৰ হাঁহি খলকনিৰ পোহাৰ
সান্নি দিছে অতীতৰ বিষাদময় বোল
দেৱালে শুহি লৈছে
আমাৰ হৃদয়ৰ তিনিবছৰীয়া স্পন্দন

জ্বৰ, বাইদেউহঁতৰ এছাৰিৰ কোব
আজি ইমান মিঠা লাগিছে কিয়??
মুখত খুন্দিয়াই শিকাই দিয়া

English structure ব অমৃতময় স্বাদ
আমাৰ বাবে এতিয়া অতৃপ্ত হেঁপাহ
এখন স্বচ্ছ প্ৰাচীৰৰ এটাফালে ৰ'ই
চাই থাকিব লাগিব আনফালে
দায়িত্বশীল পিতৃমাতৃৰ দৰে ঋণাল চকুবোৰ
আক ন শিকাৰুৰ মূৰত
তুওঁলোকৰ আৰ্শ্ববাদভৰা আলফুলীয়া পৰশ

আহিলে আমাক বিদায় দিব ২০ নং কোঠাই
ধৰাপ চাহ, এটি মিঠাইৰ বিনিময়ত
মামি এৰি আহিম
উনিবছৰীয়া বাসন্তী মুহূৰ্তবোৰ

আমাৰ অস্তিত্ব হয়তো শুকাই যাব
দেৱালৰ বালি, চিমেন্ট আৰু ইটাৰ দৰে
কলিজা ফাটি যোৱা এটি নিৰ্মম ক্ষণ।

সপোন আৰু বাস্তব

স্বপ্নালী দেৱী
স্নাতক ২য় বর্ষ

মোৰ সপোন মোৰ বাবে হয়
এক গভীৰ উত্থাপনি
মনত অনেক উৎকণ্ঠা
দুচকুৰে বয় কল্পনাৰ অক্ষ
বেদনাত খহি পৰে সুখৰ আঁচনিবোৰ
লক্ষ্য হয় এটি গধুৰ টোপোলা,
কোনোবা বাজ অট্টালিকাৰ পৰা
খহি পৰে হাঁহিৰ প্ৰতিধ্বনি
জুপুৰি ঘৰৰ পৰা
বাগৰি যায় ক্ষুধাতুৰ পেটৰ আৰ্তনাদ
হাঁহি কান্দোনিৰ মাজত
এখন যেন দুৰ্ভেদ্য দেৱাল।

ENGLISH SECTION

Woman: Projected through Assamese Proverbs

Prof. Mohini Goswami

Introduction : The present article is an endeavour to discuss Assamese women projected through proverbs. The proverbs like the decorated design of a building enrich a language and enhance its beauty. There are many traditional popular verses expressed in a refined, polished and artistic way by the folk focussing on their day to day experiences.

The English word proverb is supposed to cover the Assamese terms like 'Phakara Joyana, 'Joyana, Patantar, Niti-bachan, 'Prajnyokti; 'Dakar-Bachan' etc. In English language words like maxims, adage, aphorism, simile come under the ambit of a proverb.

" A proverb is not only one man's wit and all men's wisdom; it is often full of humour and psychological insight. It is a means of special social control not merely for the experience or wisdom that it carries; it is also a whip to lash the aberration of conduct or behaviour. It is a powerful means to social satire.(P. Goswami 1983)

Regarding Assam: Assam is one of the seven sister-states in the North Eastern part of India. The North-East with the mighty river Brahmaputra and its tributaries is the wettest region in the world, and also rich in flora and fauna. Assam has more than two hundred ethnic groups speaking different languages and practising different customs and traditions. The life style of the people is as varied and colourful as that of the environments they live in.

The rich Assamese culture is a mixture of Aryan and Mangoloid cultures. Assamese oral literature is very rich. Out of the various categories of oral literature, proverbs occupy a prominent place. There are quite a good number of proverbs that relate to women and their behaviour.

Our society is a patriarchal one. Hence patriarchal outlook is exhibited in the family as well as in the society. Women in such a society do not have the same position and status in the family as well as in the society as men. These proverbs relating to the identity of women in the traditional folklore of Assamese speaking community, concentrate primarily on the relationship between men and women, particularly between the spouses. Moreover, a good number of proverbs try to project women as chaste, kind, compassionate and faithful to all and sundry.

The proverbs seem to be stern against women who appear to be difficult for what the male dominated society expect them to be.

Interpretation of the term 'Woman': The very word "woman" is a symbol of eternal mystery and enchantment, as if, it were not enough that she is flesh and blood. Woman, it seems, was created to make the world of man beautiful and man more ardent in his appreciation of beauty.

Women have always been misused by the imposed idea of womanhood. It is conceived that man is the maker of the world and woman's duty is to make him at home. To express it in one of the aphoristic statements- "Man for the world and woman for man" (J. Bagchi)

Assamese proverbs and Woman : Like in most part of India, Assamese society is also patriarchal, so the framework to rule the woman is made by male members and as such, it is male-based. Even to-day how a female member of the society is to behave and lead a life is determined by man folk.

The Assamese families, are joint families but upto a point. The joint family which has one kitchen breaks into multiple kitchens after members bring in wives after their marriage. A beautiful proverb in Assamese expresses this way:-

"Tirito holei Charuto"

(Different kitchens for different wives)

This proverb tries to give a picture of a disintegrated family slightly

hinting that the fault lies in the woman, who comes newly to the family. Interestingly, there are some norms prescribed presumably by male minds to testify a woman's faithfulness:- For example-

"Sati nariye pati ninda nusune"

(A faithful wife does not tolerate anything spoken against her husband)

Generally a girl is married to a family to perform the household duties especially cooking. But she is never spared which she fails to perform as expected by manfolk in the family. Here the malefolk is careless to know the reason behind her failure.

"Bhajeni buli anilo tok

Chaitor paita Bahagat khuwali mok"

(I married you considering you to be an expert cook but you make me eat one month's old stale food.)

In our society a mother having a son is considered lucky. For, the male child is supposed to look after her during her life time as well as after her death. The ritual that the son performs after her death is believed to take her to heaven. Maybe, to console the childless mother, some proverbs express just the opposite-

"Sat putravati siyale khai

Kathbaji Swargalai jai"

(While the body of a mother having seven sons is eaten up by Jackals, the childless one goes to heaven)

Even the physical feature of a woman is not spared by the society. For example-

"Tirir chuti barhanir buti"

(Here comparing the short statured woman to a wornout broom, the proverb reveals the society's preference to tall woman.)

Ironically, even from olden times some proverbs giving woman equal or more status, are parallelly coming down to us. One such proverb is-

"Dasa putra sama kanya"

Recognising the amount of burden of woman in a family, the society ungrudgingly compares one single daughter with ten sons.

There are a few proverbs that seem to reflect the outlook of modern and advanced society. This is quite encouraging. For example, there is a two-fold proverb giving two different attitudes.

"Pathe nari bibarjita"

Here the first-fold means woman should be avoided while travelling in an old age concept. The second fold says that woman is to be respected in public.

The present day's voice for equality would not have been a voice if we follow the modern Assamese proverb.

"Larai hoak ba sowali
akei petar powali"

(Boys or girls, they are the offsprings of the same womb.)

Proverbs have been taken up for the study only quite recently. The process is long as the treasure is huge. The students like us will highly benefit from the study of the proverbs as the meanings of the proverb may unfold age old historical, social, educational, political, economic knowledge of the region concerned. This is an attempt to generate an interest among those who are to explore in the field of Assamese proverbs so that these germs of thought may be focussed outside. It is hoped that one must get aesthetic and intellectual pleasure from such proverbs if one can practically analyse them.

References-

Bagchi, J: Myth and Reality

Goswami, P: Asamiya Jana Sahitya.

A SHEAF OF ENGLISH SAYINGS

Bhuga Kr Deba

English language, these days, not only the language of the elite class, but also the language of almost all people belonging to the different walks of life irrespective of ethnic origins, cultures and creeds as found in different societies all over the world. The universal people, today, are in a position to witness the fact that the influence of English language is growing more effectively day by day so as to attract the people living in the nook and corner of the world. That is why English language has earned the recognition of 'Link Language' in the entire intellectual firmament. That being the case, the role of the British literature is also amazingly extending its boughs and branches to the reach of so called educated people.

It is undeniable that the admirers of English literature are obviously acquainted with a galaxy of prominent English writers of different fields like drama, novel, poetry and so on. Their style of expression, philosophical views and artistic excellence are no longer alien to the readers and learners of English. Many such extracts, quotations, dialogues, aphorisms and sayings are so popular among the readers that they are found, on occasions, to make allusion to such sayings and sentences quite unaware. A boy or a girl spontaneously utter such lines during his or her usual interaction with other fellow-beings in order to make his or her viewpoints justified, effective and acceptable. Allusions to Shakespeare, Bacon, Milton, Wordsworth, Keats, Shelley are heard to have been frequently used as the situation calls for. Truly speaking, a lot of such sayings have already been translated into different extant languages of the world.

Here, in this attempt, I would simply try to mention a handful of sayings, lines, and stanzas which are very much common among the educated folk. Of course, proverbs and adages have not been brought into our dealing. The following are the few extracts that I like to mention here.

1. Some are born great, some achieve greatness, and some have greatness thrust upon them. (Twelfth Night, Shakespeare)
2. The fool doth think he is wise, but the wiseman knows himself to be fool.
(As you like it, Shakespeare)
3. Life is as tedious as a twice-told tale vexing the dull ear of a drowsy man.
(King John, Shakespeare)
4. What is in a name? That which we call a rose
By any other name would smell as sweet. (Romeo and Juliet, Shakespeare)
5. When beggars die there are no comments seen.
The heavens themselves blaze forth the death of Princes :
6. Cowards die many times before their deaths :
The valient never taste of death but once.
7. Dangers know full well.
That caesar is more dangerous than the he
we are two lions littered in one day
And I the elder and more terrible. (Julius Caesar, Shakespeare)
8. Life is but a walking shadow, a poor player
Who struts and frets his how upon the stage
And then is heard no more, It is a tale
Told by an idiot, full of sound and fury
Signifying nothing. (Macbeth, Shakespeare)
9. Some books are to be tasted, others to be
swallowed, and some few to be chewed
and digested; (Francis Bacon)
10. Reading maketh a full man; conference a
ready man; and writing an exact man. (Of Studies: Francis Bacon)
11. The woods are lovely, dark and deep,
But I have promises to keep,
And miles to go before I sleep,
And miles to go before I sleep, (Robert Frost).
12. We look before and after
And pine for what is not
Our sincerest laughter
With some pain is fraught ;
Our sweetest songs are those that tell of saddest thought (P. B. Shelley)

13. Oh, lift me as a wave, a leaf, a cloud
I fall upon the thorns of life ; I bleed. (P.B. Shelley).
14. Thy need is greater than mine. (Philip Sidney)
15. He who stands also works
(Milton)
16. It is better to rule in Hell than serve in Heaven (Paradise Lost, Milton)
17. The child is like father
(Wordsworth)
18. Nature never did betray the heart that loved her. (Wordsworth)
19. Plain living and high thinking are no more. (Wordsworth)
20. " Beauty is truth, truth beauty " ---that is all;
Ye know on earth, and all ye need to know (John Keats)
21. Heard melodies are sweet, but those unheard
Are sweeter; therefore, ye soft pipes play on;
Not to the sensual ear, but, more endeared
Pipe to the spirit ditties of no tone :
(John Keats)
22. A thing of beauty is joy forever. (John Keats)
23. To strive, to seek, to find, and not to yield. (L. A. Tennyson)
24. O Lady, we receive but what we give
And in our life alone does nature live
(S.T. Coleridge)
25. Gather ye rose buds while ye may
Old time is still a-flying
And the same flower that smile today
Tomorrow will be dying. (Robert Herrick)
26. Ah, love, let us be true
To one another! for the world which seems
To lie before us like a land of dreams
So various, so beautiful, so new
Hath really neither joy, nor love, nor light
Nor certitude, nor peace, nor help for pain
Swept with confused alarms of struggle and fight
Where ignorant armies clash by night
(Dover Beach, Matthew Arnold)

Dhritarastra

Suresh Kumar

*In the court of justice
They wear the optical aids to find out
The legal codes.*

*Time asks them
The solution of injustice
They know it, feel it
But cannot implement.
They, too, wish to uncover the truth,
They, too, wish to eradicate evils
They know what to do and what not
But their tongue is short, ear deafened
Mind passive, limb inactive
Optical aids are of no use.
Their eyes are already sealed*

*A blind king 'Dhritarastra'
In the Kurukshetra of today.*

*Footmen are bewildered
None is there to take the 'Gandeeva' up
To tear away the selfish heart.
They are clinging to the innate evils
The lure of shining bright is before their eyes.
Let the sufferers learn
How to grope in the dark
And open the eyes of feigned Dhritarastra
With the sharpened point of their arrows.
The battle of justice may thus be won.*

WHAT THE STUDENTS OUGHT TO DO

Dr. Dibakar Ch. Das

Once, I heard a riddle- ' Joy college boy' from one of my seniors who assembled to discuss various matters on education including duties and responsibilities of the student belonging to various institutions. Truly speaking, the very riddle having a sense of humour allowed a little space in my mind to fill with such thoughts regarding what a student ought to do. And since then, I have come to ponder over the serious topic regarding the possible important duties & responsibilities and also valuable contributions of a student. The role of a student who is considered a central figure is, however, multifarious. Here the important roles that a student is expected to play have been classified as follows. These are-

- a) As a member of the family,
 - b) As a member of an educational institution,
 - c) As a member of the society.
 - d) As a member of the nation.
- a) As a member of the family:

A student naturally comes of a family either rich or poor. In the first stage of his life, a student must seek help from his elders for solution of any of his problems. The simple truth "East or West, home is the best" implies the educational importance to be imparted by the family members. From the sociological point of view also, family is one of the most important agencies for socialization. Parental love and favour are very essential for a child. And they are regarded as the best teachers for their children. They always want to make their children occupy a good position in every aspect of the society. To speak the truth, even the parents of evil character desire to cultivate goodness in the minds of their children. In other words, to a student at home, the parents along with other members of the family are always well-wishers and

good advisers. A student requires all the primary teachings and knowledge for his adjustment with different customs and traditions of the society. Primary knowledge which can be earned from the parents as well as other elders of the family is essential, and without it one may deviate from the real path. So, to be obedient and faithful to the parents along with other senior members of the family is one of the most important duties of a student.

b) As a member of an educational institution :

One's admission into any educational institution at any time recognizes one as a student of that very institution. Compulsorily, as a member of the institution, he must abide by its rules and regulations, otherwise violations may lead to the expulsion or any other such punishment. Educational institutions from lower to higher level, are considered to be reservoirs of widespread knowledge of various subjects. In addition to acquiring other knowledge, lessons on value and morality are to be imparted by the teachers. They usually play the important role as guides and guardians in attaining the goals, aims and objectives by their students. A student has to learn so many things from the teachers, and thus they can only open their inward eyes to enter the world of light. The blessings of teachers can, no doubt, be the strong and spiritual property without which none can achieve success in life. A student, therefore, ought to be obedient and duty-bound to his teachers. Thus, to respect and follow the teachers is the most important duty of a student.

c) As a member of the society :

A student is not only a member of the educational institution but also a member of the society as well which plays a tremendous role in the growth and development of his life. A student, in fact, has to acquire a variety of social sense and knowledge which generate social culture and behaviour in them. As the society comprises the people belonging to casts, creeds, and religions, a student being a member comes in close contact with these groups, classes of various people. He has to cope with the existing customs, behaviour, habits which are the indispensable features of a society. In this way, he is

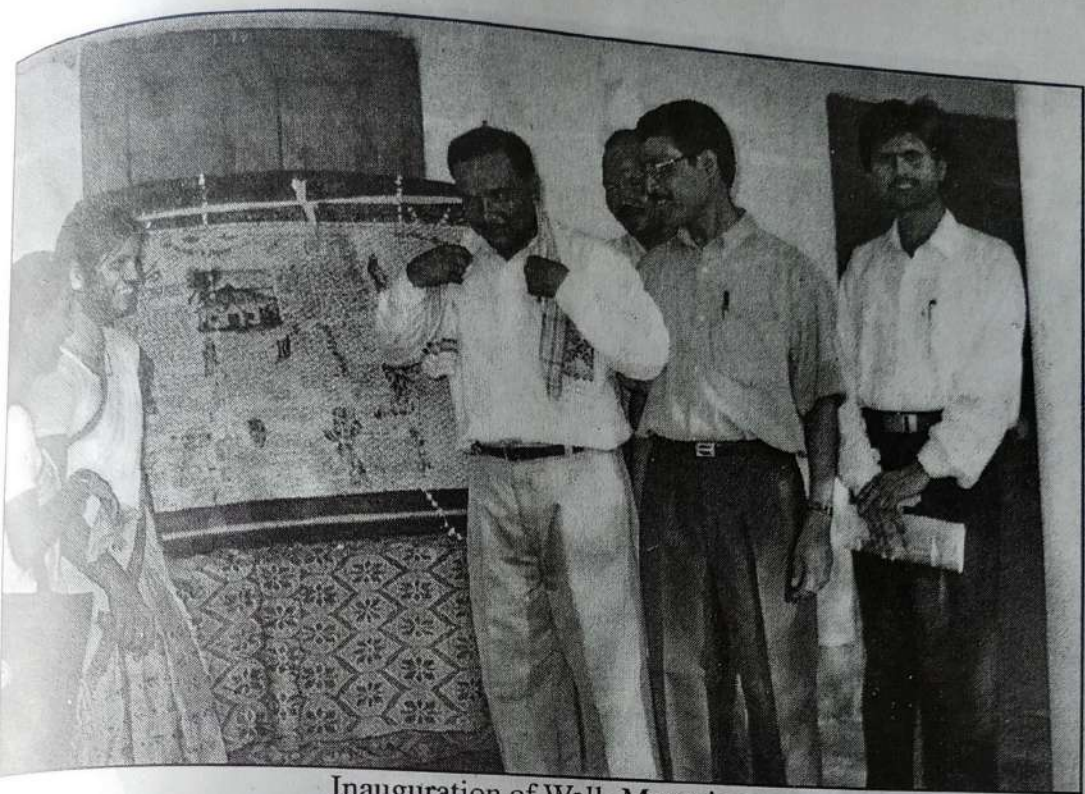
the part of the society, the goodness of which can only create a healthy atmosphere for the establishment of peace and harmony. So, every student should also learn how to adjust himself to the society. Similarly, the society also normally influences all its members including the students of different levels. A student must, therefore be responsive to the society in which he is growing up. In other words, he has to play the game of 'give and take' policy in the society, inasmuch as social values do not get disturbed.

d) As a member of the Nation :

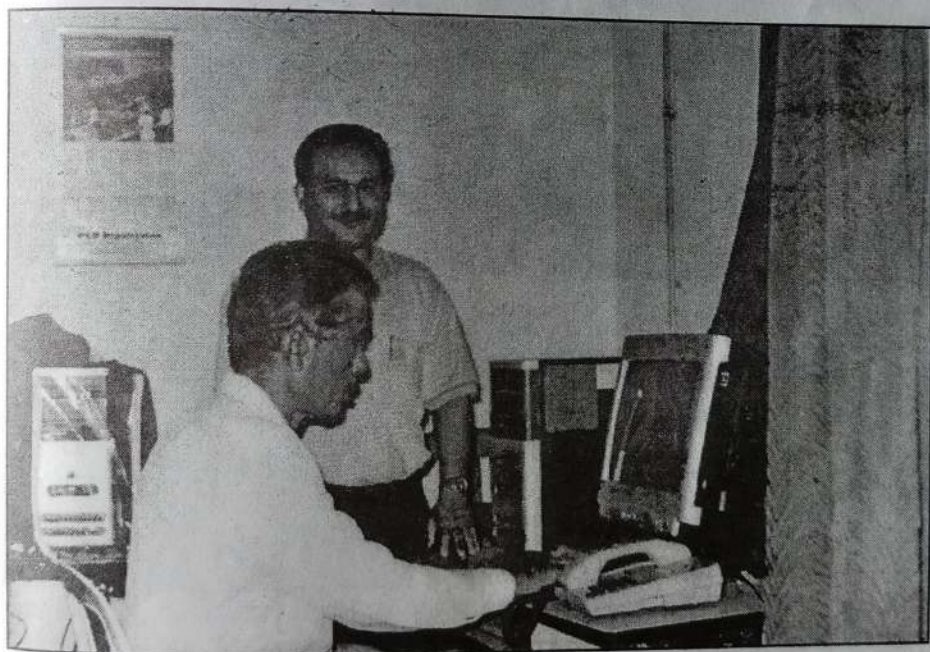
A student is expected to be a good citizen of the country. In reality, membership of the country compels a student to attain sufficient equipment enabling to rule and to be ruled. The student must have to be taught about the political system in the spirit of the constitution of the country. As a member of the country, the student must abide by the constitutional rules and the laws of the state. It however does not mean the active participation in the political process and activities, nor does it mean the entry to the political arena. A student should be acquainted with how the government is to be conducted and what it should try to do. Moreover, it is mostly necessary for the students to know the fundamental rights through which they can develop their inborn calibre, talent etc. and also duties to which they can be obedient and responsible for the unity and integrity of the Nation.

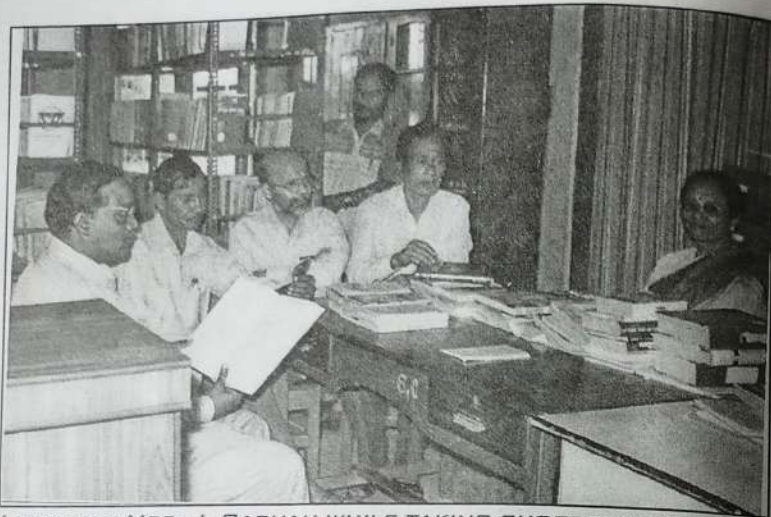
" The Grave's a fine and private place
But none, I think, do there embrace."
— Andrew Marvell

Inauguration of Wall- Magazine
from Magazine Section: A jubilant moment.

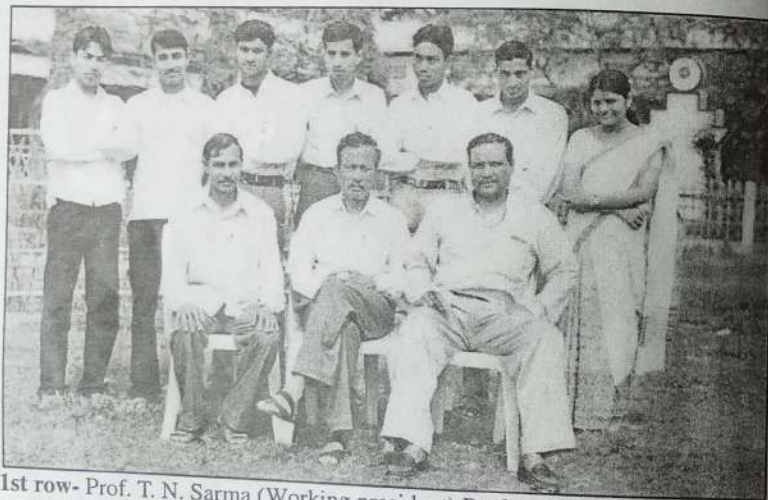

Information Centre, Sipajhar College.
The Principal is collecting some information from Internet.
A busy moment.

LIBRARIAN MRS. J. BARUAH WHILE TAKING SUGGESTIONS FROM THE PRINCIPAL AND THE TEACHERS FOR ITS DEVELOPMENT.

Executive Body of the SCSU.

1st row- Prof. T. N. Sarma (Working president) Prof. B.R. Nath, Principal-in-charge (president) Prof. D. Bordoloi (Member)
 2nd row- Mr. D. Deka (Culture) Mr. N. Nath, (G.S.) Mr. P. Sarma (Sports) Mr. D. C. Deka (A.G.S.), Mr. D. Deka (Social service) Mr. H. Nath (Debating), Miss. P. Bhattacharya. (Editor)

Oh, calamity!----- Robertson Hare
 A profile of the college campus during flood.(2003)

*BOARD OF SECRETARIES, SIPAJHAR COLLEGE
 STUDENTS' UNION*

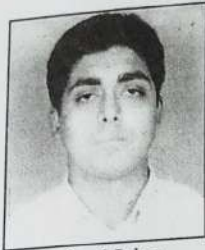

1st row -Sri Nirmal Kr. Nath, (G.S) Sri Pankaj Kr. Sarma, (Sports Secretary), Sri Dhrubajyoti Baruah, (secretary, cultural section.) Sri Dulal Ch. Deka, (A.G.S.)
 2nd row (standing) - Sri Hiranya Nath (Debating secretary) Miss Prantika Bhattacharya (Editor, Magazine) Sri Dulal Deka (Social service secretary)

Talents of Sipajhar College. Session- 2002-2003

Barnali Bora
Best actress.

Rafiqul Islm
Best comedian

Anjali Bania
Best female athlete

Minal Kr. Kalita
Best actor

Debajani Nath
Best singer

Jugal kishore Nath
Best stage director

Mr. Pankaj Nath,

Mr. Nikobar Hazarika, Mr. Chandan Nath.
The best dramatic group Script-'Haboo-daboo'

Mr. Anil Kalita,

Mr. Rituraj Nath,

Bhaskar jyoti Nath

writer
of
the best dramatic
script

EDITORIAL BOARD
Sipajhar College Magazine
Session- 2002-2003

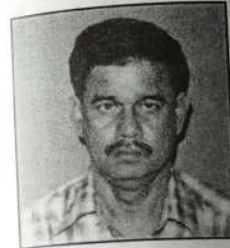
Prof. B.R. Nath
(Principal-in-charge)
Chair person.

Prof. Debabrata Bordoloi
Prof-in-charge

Dr. R.C. Deka
Jt.Prof-in-charge

Prof. K. C. Deka
Teacher member

Sri Prantika Bhattacharya
Editor

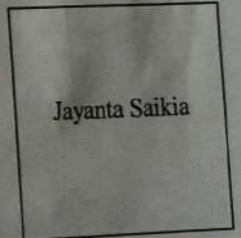
Sri Nirmal Nath
Member

Sri Dulal Ch. Deka
Member

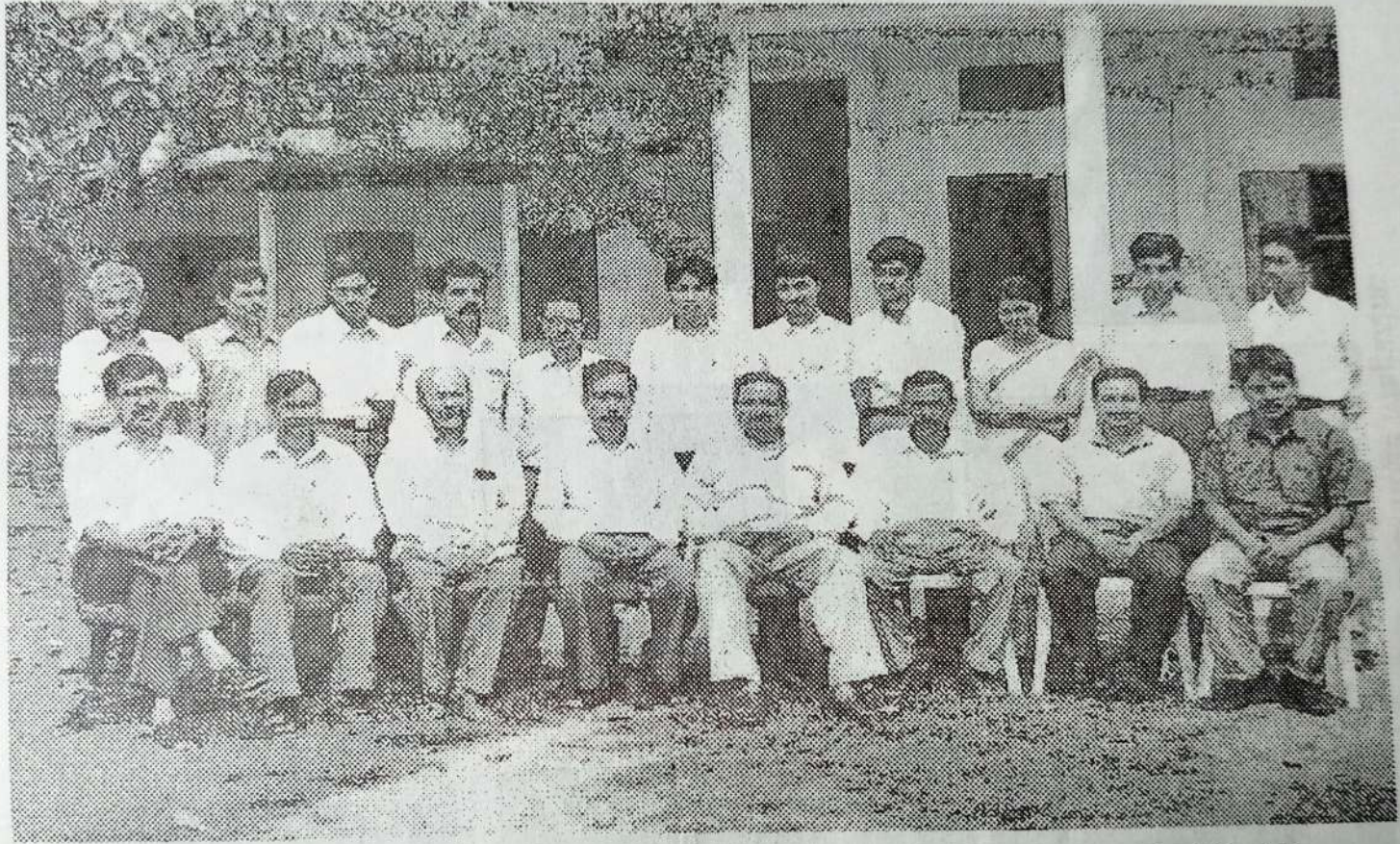
Miss Bijumoni Deka
Member

Jayanta Saikia

(Not seen in the Photo)
Member

A Section of Teachers , Employees and Students of Sipajhar College.

1st row (From Left to Right): Prof P.K Nath, M.A. M.Phil, Prof T.N. Sarma M.sc (working president) Prof D. Talukdar M.A. M.Phil (Programme officer, NSS) Prof B.R. Nath M.A. principal in-charge, Prof D. Bordoloi M.A, (Prof-in-charge, Magazine) Prof. M.N. Nath. Mr. S. Sarma (Instructor, Computer) Mr. A. Saharia (Instructor Computer)

2nd row(From Left to Right): Mr. N Bora, Mr. K Saharia, Mr. H. Nath, Mr. G Saharia, Mr. G Baruah, Mr. D Baruah, Mr. N. Nath, Mr. P. Sarma, Miss P. Bhattachaya, Mr. D.C. Deka, Mr. D. Deka.